

(Ve de la pàgina anterior)

A la manifestació, convocada en un primer moment per les tres organitzacions agràries valencianes vinculades a la coordinadora estatal Asaja (AVA, Federación Provincial de Agricultores y Ganaderos de Castellón i Jóvenes Agricultores de Alicante), s'han afegit després les organitzacions empresarials controlades pel PP. L'altra gran organització agrària valenciana, la Unió de Llauradors, ha denunciat la politització de l'acte i ha demanat una convocatòria conjunta de tots els llauradors valencians a favor del Pla Hidrològic el pròxim mes de juny, per evitar d'interferir en el procés electoral. Òbviament, no ha obtingut cap resposta.

Aquesta concentració és la darrera fase de l'estratègia del PP. Tots els seus dirigents han arremès reiteradament contra els socialistes per la seua oposició al transvasament de l'Ebre. En un plenari de les Corts Valencianes celebrat el passat 13 de novembre per condemnar la manifestació ecologista que es va celebrar onze dies més tard a València, el portaveu del PP, Alejandro Font de Mora, va arribar a dir que "no hi haurà perdó" per als qui s'oposen al Pla Hidrològic espanyol.

El PP confia que l'aprofitament d'aquest filó sentimental serveixca per a esquivar al País Valencià el desgast que el seu partit pateix a Madrid i con-

solidar la seua majoria absoluta a les Corts (l'única manera que té de continuar governant).

També a Catalunya el Pla Hidrològic s'ha convertit en un focus de tensió. Els resultats tan ajustats entre CiU i PSC en les passades eleccions autonòmiques fan que totes les formacions estiguen pendents de quin desgast pot suposar per a PP i CiU, els partits que han donat suport al Pla Hidrològic. Per això, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha volgut reforçar la seua presència en les Terres de l'Ebre amb la creació d'una nova delegació territorial, dirigida per Francesc Sancho. *M. C. / E. R.*

El primer Pacte de Progrés

A punt de finalitzar la primera legislatura, el Pacte de Progrés que ha governat les Balears (1999-2003) presenta una 'tarja' de realitzacions prou àmplia, tot i que l'oposició, el PP, considera que ha fet poc i malament.

Lestratègia del PP, únic partit opositor a la coalició del Pacte de Progrés (PSIB, PSM, EU – Els Verds i UM), ha estat sempre la de negar capacitat al Govern liderat per Francesc Antich, intentant estendre la idea que "no fa res" i que allò que aconsegueix fer és "un desastre". Tot i això les realitzacions són una evidència, més enllà de l'opinió que a cadascú li puguin merèixer les iniciatives dutes a terme.

És cert que els partits del Pacte han mostrat desavinences que han impedit que s'hagin pogut concretar alguns objectius importants: el "model audiovisual" propi (televisió autonòmica o alguna alternativa) o la reforma essencial de les directrius d'ordenació territorial aprovades pel PP, entre d'altres. Però també és cert que s'ha legislat molt i que s'han posat en valor lleis que existien però no s'aplicaven.

Llei de l'ecotaxa. És el gran símbol del Pacte en general i del PSIB i Antich en particular. Tothom n'ha sentit a parlar. Estrictament, és un impost sobre les

estades als hotels. Els diners recaptats serveixen per a crear un fons destinat a actuacions de millora turística (com ara, ja en marxa, l'adquisició d'hotels obsolets per esbucar-los), de conservació del medi natural i rural (adquisició de finques rústiques), cultural, etc.

Sempre ha tenguut l'oposició ferotge del PP i dels més poderosos empresaris hotelers. De la confrontació ideològica per l'ecotaxa, el Govern i en especial el president n'han fet bandera: "Mai no ens agenollarem davant ningú", ha dit Antich en no poques ocasions.

I és que l'ecotaxa és el nucli del "nou model econòmic i turístic" que vol impulsar el Pacte, basat en un consum menor de recursos i territori, una distribució socialment més justa de la riquesa (a través de l'impost) i una tendència progressiva cap a la sostenibilitat ambiental, social, econòmica i cultural. Un nou model que els conservadors, en sintonia amb els propietaris hotelers més poderosos, refusen radicalment perquè "allò que va bé no és bo tocar-ho".

A instàncies del PP, el Govern Aznar va recórrer aquesta llei al Tribunal

Constitucional. Està en vigència a l'espera de la decisió definitiva.

Llei de Comerç. Impulsada pel PSM, i especialment pel seu líder institucional, vicepresident del Govern i conseller de Comerç i Indústria, Pere Sampol, s'inscriu dins la nova concepció del model econòmic en el qual el "teixit empresarial propi", això és l'autòcton i tradicional, ha de ser protegit. El PSM n'ha fet la bandera pròpia més important del seu pas pel Govern perquè considera que no es pot fer país sense protegir allò que entén que és l'ànima de l'economia i també del model de societat. Bàsicament és una llei restrictiva per a les grans superfícies comercials i per a la llibertat horària, de manera que els mitjans i petits comerciants en surtin afavorits. En el seu articulat s'hi han introduït requisits lingüístics innovadors que afavoreixen l'ús del català.

La llei, a instàncies del PP, ha estat recorreguda pel Govern central al Tribunal Constitucional. Està en vigència i pendent de sentència.

Llei de Consells. Impulsada per UM, és la llei que reordena les relacions institucionals balears per atorgar als consells insulars molt més poder, entitat política i recursos econòmics. En paraules de Maria Antònia Munar, presidenta d'UM i del Consell mallorquí, gràcies a aquesta llei el Consell que ella mateix presideix "és el vertader govern de Mallorca".

La resta de partits del Pacte li donaren suport i oficialment no s'accepta la crítica més habitual: que en la pràctica afebleix l'entitat política balear. Naturalment el PP s'hi oposà, el Govern Aznar també va recórrer al Tribunal Constitucional aquesta llei i, ara, és vigent fins que hi hagi sentència definitiva.

Valgui la recordança que s'han presentat recursos al Constitucional contra les tres lleis-símbol del Pacte i estan pendents de sentència (tot i que en els tres casos s'ha aixecat la suspensió cautelar demanada per l'executiu central). Tots aquests recursos són potser el millor exemple del grau tan alt d'enfrontament entre PP i Pacte.

Lleis i iniciatives territorials. Les divergències entre els membres del Pacte

Francesc Antich afronta les eleccions amb la promesa de reforçar la política social.

La llengua a les Illes

Llengua. La llengua catalana no ha estat objecte de cap nova llei específica. El Pacte ha volgut explotar les possibilitats d'allò ja legislat (Llei de normalització lingüística, decret de mínims del català a l'ensenyament...). Aquest ha estat l'objectiu tant de la Direcció de Política Lingüística (Joan Melià) com de la Conselleria d'Educació i Cultura (Damià Pons), en mans del PSM. Tot l'àmbit educatiu s'ha abocat a la normalització del català com a llengua vehicular de l'ensenyament. Una atenció especial s'ha dedicat a la integració lingüística, social i cultural dels nous balears arribats de països amb altres cultures i idiomes. **M. P.**

no han permès la reforma profunda de les Directrius d'Ordenació Territorial (DOT) aprovades en temps del PP, ni, encara, l'aprovació del Pla Territorial de Mallorca (en el Consell), ni la llei de biodiversitat i tampoc la llei de quotes (de construcció per a cada municipi balear). Totes aquestes iniciatives i alguna altra (com la declaració de la serra de Tramuntana de Mallorca com a parc natural) que es poden considerar en un sol àmbit (ordenació territorial i medi ambient) estan pendents d'un pacte final intern en el si del Pacte i encara no és segur que es puguin aprovar aquesta legislatura.

A pesar d'això, la Conselleria de Medi Ambient (en mans de Margalida Roselló, Els Verds) ha desplegat un conjunt de mesures adreçades a incrementar la protecció mediambiental de manera efectiva. En aquest terreny destaca la consecució de nivells de protecció diversa per a

alguns espais naturals emblemàtics i sobretot la declaració de parc natural de la serra de Llevant. Igualment, el Consell de Mallorca aprovà la moratòria de noves construccions que significà l'aturada del creixement urbanístic.

Aposta social. Més enllà de lleis, decrets i resta de l'arquitectura jurídica que el Pacte ha bastit per reordenar l'administració educativa, sanitària i d'assistència, la inversió d'importants recursos econòmics en aquests camps ha estat un objectiu permanent i en increment, tot i que es reconeix que l'augment demogràfic eixampla el diferencial entre necessitats i recursos. Una major incidència en política social, àmpliament entesa, serà l'eix de l'aposta dels partits d'esquerra per a un hipotètic nou Pacte de Progrés.

Miquel Payeras